

РЕШЕНИЕ

№ 2942

гр. София, 15.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 18.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **9312** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 79 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по жалба на В. М. Н., срещу Заповед № з-14657/27.08.2009 г. на З. Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 75, т. 5 от ЗБДС, (с променено заглавие Закон за българските лични документи, ДВ, бр. 82, в сила от 16.10.2009 г) - „забрана за напускане на страната”.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като жалбоподателят е представил обезпечение на задължението, във връзка с което е образувано посоченото в същата изпълнително дело № 1862/2009г. На посоченото основание, жалбоподателя прави искане Заповед з-14657/27.08.2009 г., издадена от З. Д. на Столична дирекция на вътрешните работи да бъде отменена.

Ответникът - Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, не ангажира становище по жалбата и не взема участие в производството.

Административен съд С. - град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят В. М. Н. е съдружник и управител на С ООД, регистрирано по ф. дело № 4673/2002 г. по описа на СГС. С писмо изх. № 1862-000056/10.06.2009 г. до началника на сектор „Български документи за самоличност” при С. публичен

изпълнител при Регионална дирекция – С. на Агенцията за държавни вземания е поискал на Н. да бъде наложена забраната по чл. 75, т. 5 ЗБДС, на основание чл. 221, ал. 6, т.1, б. „а” ДОПК, във връзка с образувано изпълнително дело № 1862/2009 г. Изпълнителното дело е образувано за принудително събиране на публично държавно вземане в размер на над 49 000 лева, произтичащо от влязло в законна сила наказателно постановление, издадено от административнонаказващ орган на ДАМТН. В искането е посочено, че задължението е в размер над 5 000 лв., длъжникът не е представил надлежно обезпечение за дължимата сума и е уведомен по реда на чл. 221, ал. 1 ДОПК. Искането на публичния изпълнител е разгледано от началника на сектор „БДС” – С., който е уведомил с писмо жалбоподателя, за започнало административно производство, свързано с постановяване на принудителната административна мярка. Жалбоподателят е представил възражение, в което е посочил, че публичният изпълнител е наложил обезпечения върху вземането, чрез налагане на запор върху движими вещи и банкови сметки на дружеството, както и че на 02.07.2009 г. и на 06.07.2009 г. по изпълнителното дело е превел суми в размер на 5 748 лв. и 752 лв. Възражението е изпратено на АДВ за становище. Получен е отговор, че задължението по изпълнителното дело е над 5 000 лв. и длъжникът не е представил обезпечение в размера на главницата и лихвите на вземането. Издадена е Заповед № з - 14657 от 27.08.2009 г. на З. Д. на С., с която на жалбоподателя е наложена забрана за напускане на страната, на основание чл. 75, т. 5 ЗБДС.

По делото не са ангажирани доказателства, удостоверяващи датата, на която оспорената заповед е връчена на жалбоподателя, поради което съдът приема, че жалбата, постъпила чрез Столична дирекция на вътрешните работи на 26.09.2009 г./вх. № ДС 11981/ е подадена в рамките на законоустановения срок за оспорване.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗБЛД принудителните административни мерки по чл. 75 от ЗБЛД се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. По делото е представена и приета като доказателство заповед рег. № Из – 1003/19.08.2008 г., издадена от министъра на вътрешните работи относно упълномощаване на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗБЛД. Видно от същата, З. директора на Столична дирекция на вътрешните работи, която е областна дирекция на МВР, е упълномощен да прилага принудителни административни мерки по чл. 75, т. 5 от ЗБЛД. Следователно, заповедта, с която на жалбоподателя е наложена мярка по чл. 75, т.5 от ЗБЛД е издадена от компетентен орган. Спазена е предвидената от закона писмена форма. В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена по следните съображения:

С присъединяването на Република Б към Европейския съюз се въвежда задължението на страната ни да транспонира в националното законодателство разпоредбите на Директива 2004/38 на Европейския Парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. относно правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства да се движат и пребивават свободно на територията на държавите -членки (влязла в сила в деня на публикуването ѝ в Официалния вестник на ЕС -30.04.2004 г. и предвиждаща 2 годишен период за транспонирането ѝ от държавите - членки). Разпоредбите на глава VI от Директивата уреждат правото на държавите - членки да налагат ограничения на правото на граждани на Съюза и членове на техни семейства на основания, свързани с обществения ред и обществената сигурност. В чл. 27, § 1 от Директивата Общи принципи изрично е посочено, че при спазване на настоящата глава държавите - членки могат да ограничат свободата на движение и местопребиваване на граждани на съюза и на членове на техните семейства, независимо от гражданството им на основания, касаещи обществената политика, обществената безопасност или общественото здраве, като се забранява позоваването на такива основания за обслужването на икономически цели. От друга страна, нормата на чл. 27, § 2 от Директивата предвижда, че мерките, предприети на основания, касаещи обществената политика или обществената безопасност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросния индивид; личното поведение на въпросния индивид трябва да представлява реална, актуална и достатъчно сериозна заплаха, влияеща на някой от фундаменталните интереси на обществото; аргументации, които са изолирани от конкретиката на случая и които разчитат на съображения за обща превенция, не се приемат. Във връзка с транспонирането и прилагането на Директива 2004/38/ЕО е изготвено съобщение на Комисията до Европейския Парламент и до Съвета относно насоки за по-добро транспониране и прилагане на Директивата от 02.07.2009 г. Съгласно разясненията, дадени в т. 3.1 и т. 3.2 предприемането на ограничителни мерки е възможно единствено в отделни случаи, когато личното поведение на лицето представлява истинска, настояща и достатъчно сериозна заплаха, засягаща един от основните интереси на обществото. Правото на общността не допуска приемане на ограничителни мерки на обща превантивна основа, като ограничителните мерки трябва да бъдат предприети въз основа на реална заплаха и не могат да бъдат оправдани единствено с общ риск. Изрично е посочено, че ограничителните мерки не могат да бъдат основани само и единствено на икономически съображения. В съобщението е отразено също, че правата на лицата могат да бъдат ограничени, само ако тяхното лично поведение представлява реална (действителна) заплаха, т.е. показва вероятност за сериозно нарушаване на изискванията на обществения ред или обществената сигурност. По така изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С.-град, 1-во отделение, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на В. М. Н. Заповед № з-14657/27.08.2009 г., издадена от З. Д. на

Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: